

GLAS

SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE

LETO (año) LII št. 1-2

EL VOCERO DE LA ACCION CULTURAL ESLOVENA

januar-junij 2007

INTEGRACIJA IZSELJENCEV

Najprej pojasnimo pojme.

Beseda integracija pomeni: *povezovanje, strnjevanje v celoto*. To besedo uporabljajo razne znanosti kot matematika, biologija, sociologija, karakteriologija. Vsaka izmed njih ji v okviru skupnega osnovnega življenjskega pomena daje svojsko vsebino.

V sociologiji, kar nas tu predvsem zanima, ima izraz tale pomen: *»dejanje uvrstitve socialnih bitij v celoto višjega reda. Dosledno temu integracija izseljencev pomeni: uvrstitev izseljencev, tako poedincev kot njihovih skupnosti, v novo družbo, kamor so se naselili«*.

Sedaj pa skušajmo odgovoriti na vprašanje, po kakšnih načelih naj se ta integracija izvede. Da nam bo stvar jasnejša, si to uvrstitev izseljencev oglejmo najprej s strani tistih, ki jih sprejememo med se, potem pa še od strani izseljencev samih.

I. integracija z vidika tistih, ki izseljence sprejemajo

Tudi izseljenec je oseba.

Temelj za integracijo je dejstvo, da so tudi izseljenci osebe s pravicami in dolžnostmi; kajti vsako človeško sožitje mora imeti osnovno načelo, da je človek oseba. O tem je spregovoril jasno besedo Janez XXIII. v svoji okrožnici Mir na zemlji.

»Vsako človeško sožitje, če hočemo, da bo dobro in uspešno urejeno, mora zmeraj imeti za temeljno načelo, da je človek oseba; to se pravi, da je po naravi obdarjen z razumom in prosto voljo; že samo po sebi po tem je nosilec pravic in dolžnosti, ki hkrati in neposredno izvirajo iz njegove narave. Prav zato so pa tudi vse-splošne in nedotakljive, popolnoma neodtujljive«.

»Če pogledamo na dostojanstvo človeka v luči od Boga razodetih resnic, ga moramo postaviti samo še višje, zakaj ljudje so odrešeni s krvjo Jezusa Kristusa ter so tako po milosti božji otroci in prijatelji ter postavljeni za dediče večne slave. (MZ 9-10)«.

Čeprav bi moralo biti vsem popolnoma jasno, da so tudi izseljenci osebe, se to dejansko večkrat pozablja. Zato se isti papež še posebej pomudi pri vprašanju političnih beguncev. Ves žalosten, ob misli na tiste, ki so bili iz političnih razlogov pregnani iz domovine (MZ 102), pravi:

»Ne bo torej odveč, da tu opomnimo ljudi, da so taki begunci osebe in jim je dostojanstvo in pravice osebe priznati. Begunci teh pravic niso mogli izgubiti zato, ker so postavljeni iz države svoje narodne skupnosti (MZ 104)«.

Odlomek iz knjige *Usoda izseljencev*,
avtor dr. Mirko Gogala,
Buenos Aires, 1966, (str. 226, 227)

ALI SE MLADINA ZANIMA ZA KULTURO

ČE pregledamo knjižna dela v naši emigraciji, bi lahko ugotovili, da imamo poleg kvalitetnih literarnih stvaritev knjige, ki so pričevanja o dogodkih med drugo svetovno vojno in po njej. Težko pa najdemo knjige, ki bi analizirale našo skupnost s sociološkega vidika. Če se ne motim, so le izjeme filozofska razmišljanja dr. Brumna, ker jih je povezoval s družboslovjem, ter knjiga dr. Mirka Gogale *»Usoda izseljencev«*, kjer poleg moralnega vidika v luči papeških enciklik nujno pride do vpogleda družbenega stanja naše skupnosti.

Veliko pa je zanimanja s strani slovenskih strokovnjakov iz matične Slovenije. Tako so objavljene v različnih Meddobjih izdanih v zadnjih letih diplomske naloge teh znanstvenikov. Naj omenim le nekatere: Joži Vovk se je posvetila temi *»Slovenska glasbena kultura in njen vpliv na ohranjanje etnične identitete med Slovenci v Argentini«*; Andreja Mrak je analizirala *»Politični in družbenogeografski vidiki Slovencev v Barilocho«*, Jernej Mlekuž se je poglobil v temo *»Geografska in etnološka študija o Slovencih v Mendozi«* itd. Nekateri Slovenci v Argentini se čutijo kot nekako prizadeti s temi razpravami, so namreč mnenja, da smo postali le objekt študija v znanstveni karieri nekaterih strokovnjakov iz Slovenije. Dejansko pa tovrstne študije zabeležijo v Sloveniji del naše zgodovine in nadomestijo praznino te vrste študijev, ki obstaja med nami v emigraciji. Tudi morebitna kritika, da avtorji ne morejo dobro in natančno razumeti naše konkretne situacije, da so prezrli marsikatero podatke in da njihove diplomske naloge niso dograjene in povsem verodostojne, ne velja. Mi imamo priložnost, da te vidike izpolnimo, da predstavimo naš vpogled in ocenjevanje, seveda na podlagi konkretne stvarnosti. Če tega ne storimo, si zapomnimo Pilatove besede: *»Kar sem pisal, sem pisal«*.

Nekateri člani naše skupnosti se bojijo pojma sociologija, ker mislijo, da bo teza, da vsaka integracija vodi polagoma v asimilacijo, povzročila oddaljitev in nesodelovanje mladine. Ne pomislijo pa, da resne sociološke analize neke skupnosti, prikažejo realno podobo, da se poglobimo v stvarnost in ne delamo načrtov ter si stavljamo cilje na oblakih v utopijah. Drugače bo razočaranje še bolj kruto. Ko ugotavljamo, kako peščica mladih z veliko težavo sodeluje pri Slovenski kulturni akciji, si stavimo vprašanja, kaj je temu vzrok. Naj jedrnato

0200825 84

LETO NAŠEGA VRHUNSKEGA ARHITEKTA JOŽETA PLEČNIKA

Arhitekt Jože Plečnik

Leto 2007 je Ministrstvo za kulturo razglasilo za Plečnikovo leto. Meseca januarja je minilo petdeset let od smrti znanega arhitekta Škof Vovk ga je označil kot »oblikovalca kamna, kovin in lesa, ki mu bodo peli nesmrtno hvalo in zahvalo pomniki in spomeniki cesarskega Dunaja, zlate Prage, našega Beograda, sedanjega Zagreba, posebej pa naše drage Slovenije.«

Arh. Jože Plečnik se je rodil leta 1872 v Ljubljani. Umrli je v Trnovem leta 1957. Študiral je na Dunaju in tam delal v ateljeju Otta Wagnerja, nato pa kot samostojen arhitekt.

MED PRAGO IN LJUBLJANO

V letih 1911-1921 je živel v Pragi, kjer je bil profesor na umetnoobratni šoli. Leta 1920 je postal arhitekt Praškega gradu. Bil je tudi profesor na novoustanovljeni fakulteti za arhitekturo v Ljubljani. Leta 1921 se je preselil v Ljubljano in do leta 1934, ko je sodeloval pri obnovi Praškega gradu, potoval med Prago in Ljubljano. Med obema svetovnima vojnoma dograjena Ljubljana je dobila celo naziv Plečnikova Ljubljana. Svojski pečat v arhitekturi celotnega mesta je Plečniku uspelo zapustiti zaradi slogovne izjemnosti njegovih del, ki odstopajo od ustvarjalnih del vseh znamenitih Plečnikovih sodobnikov. Črpal je iz klasike in jo samosvoje predeloval, istočasno pa je vnašal tudi prvine narodnega podobja. Plečnika, največjega slovenskega arhitekta, primerjajo celo s postmodernizmom. V prvem obdobju na Dunaju je Plečnik kot stvariteljska dela pustil za sabo: Zacherlovo hišo, vodnjak Karla Boromejskega in cerkev sv. Duha. Gradnja ljubljanskega opusa obsega: Dom

duhovnih vaj, cerkev sv. Frančiška v Šiški, ljubljanski stadion, Zbornico za trgovino, obrt in industrijo v Ljubljani, Vzajemno zavarovalnico, Narodno in univerzitetno knjižnico, cerkev sv. Mihaela na Barju, kompleks poslovitvenih objektov na ljubljanskem pokopališču Žale, Uršulinsko gimnazijo itd. Plečnik se ni posvečal le načrtovanju čudovitih stavb; blizu mu je bilo tudi bolj subtilno oblikovanje. Še vedno slovi Plečnikovo pohištvo in njegova zbirka kelihov in druge opreme za izvajanje cerkvenega obredja.

PLEČNIKOV NAČRTI

V dvorani Narodne in univerzitetne knjižnice (NUK) so v pričetku leta v sklopu praznovanj, odprli razstavo z naslovom »Da ne pride v pogin in pozabljenje: Plečnikova vizija Ljubljane - slovenskih Aten: arhitektov dar knjižnici«. Tako je bila prvič predstavljenih javnosti dvaindvajset načrtov, ki jih je arh. Jože Plečnik podaril leta 1943

tedanji Univerzitetni biblioteki. V teh načrtih je Plečnik grške Atene projiciral v svoj čas. Njegova Ljubljana bi imela vse sestavine mediteranskega mesta: modernistično parafraziranje minulih arhitekturnih slogov, izvedenih v modernih materialih.

Razstavo je spremljal bogat katalog z besedili Petra Krečiča in Damjana Prelovška.

Priljubljen Plečnikov detajl na čelu tržnice ob reki Ljubljanici

(Nadaljevanje s prejšnje strani)

pregledamo samo nekatere točke. Ni res, da se mladina ne zanima za kulturno delo. Kje? V krajevnih domovih, kjer ima vsak Dom svojega kulturnega referenta in organizira tovrstne dejavnosti. Sodelujejo na argentinskih forumih, ki odgovarjajo njihovim študijem in usposobljenosti.

Krajevni domovi vabijo pevske zборе iz Slovenije, ki vedno vzbudijo veliko zanimanje in zajamejo širšo publiko.

V vsakem okraju so osebe, ki imajo izredne talente in veliko smisla za ideale in požrtvovalnost. Ko odbor nekega doma to ugotovi, ga zaprosi za izredno mero sodelovanja. V praksi takšnim

osebam ne preostane časa, da bi sodelovali v kakšni osrednji ustanovi.

Živimo v vlemestu, bolje rečeno v njegovi okolici, kjer razdalje in čas, ki ga zahteva prevoz iz enega konca do drugega, tudi igra svojo vlogo.

Vsaka oseba ima svoje prioritete in te je treba spoštovati.

Tako sodelovanje mlajših rodov v okviru Slovenske kulturne akcije je osrednja skrb naše organizacije. Kot mi je napisal v nekem pismu naš član predsednik izseljeske organizacije Slovenija v svetu Boštjan Kocmur, »To je verjetno največja umetnost«.

Katica Cukjati

ODKRITJE KIPA KARLA MAUSERJA

Na dan državnosti, 25. junija 2007, so v Podbrezjah praznovali dan na čast in v spomin vaščana pisatelja Karla Mauserja.

Slavje se je začelo z mašo, ki jo je daroval predsednik Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov msgr. Janez Pucelj. Med somaševalci poleg domačega župnika so bili kranjski dekan Stanislav Zidar, prelat Ivan Merlak; Buenos Aires pa je zastopal župnik Tone Bidovec.

Pred cerkvijo se je nadaljevala komemoracija. Slavnostni govornik je bil prof. France Vrbinc s Koroške, ki je publiko seznanil z osebnimi spomini na srečanja z Mauserjem v begunskem taborišču in pozneje v Clevelandu. Nit vsega dogajanja je bila njegova življenjska pot. Kulturni program so obogatili domači cerkveni pevski zbor in otroški mladinski zbor ter trojica recitatorjev. Nastopil je tudi baritonist prof. Marko Bajuk ob spremljavi na klavir prof. Ivana Vombergarja.

Ge. Anica Moder in pisateljica Mimi Malenšek sta nato odstranili slovensko zastavo, ki je prekrivala Mauserjev kip – glavo. Kip je odlitek v bronu delo kiparja Franceta Goršeta.

Pisateljica Malenšek je povedala nekaj besed o svojih spominih na sovaščana. Pisateljevo delo pa je nanizal France Pibernik.

Slovesnost se je zaključila v kulturnem domu, kjer je bila pripravljena razstava z raznimi izdajami Mauserjevih knjig, slik, tipkopisov in rokopisov.

Slovesnost Mauserju na čast sta organizirali Rafaelova družba in župnija Podbrezje.

Slovenska kulturna akcija je za to praznovanje poslala sledeče pozdravne besede:

"Buenos Aires, 22. junija 2007

Dragi Slovenski rojaki v Podbrezjah

Ob tem slovesnem dnevu smo združeni z vami v srcu in duhu.

Pisatelj Karel Mauser je bil kot Slovenec, begunec in pisatelj tesno povezan s slovensko skupnostjo v Argentini, še

prav posebno pa z organizacijo Slovenske kulturne akcije, ki je družila vse zamolčane ustvarjalce ter mu izdala vrsto knjig, ljudem tako priljubljenih in domačih. Iz okolja, v katerem je živel v Sloveniji in po spominih, je izoblikoval svoje protagoniste in njih okolje, zato so bili tako blizu ljudski stvarnosti. S trilogijo Ljudje pod bičem pa se je povzpел v višine klasičnega avtorja univerzalnega kova.

Ko nas je pred mnogimi leti obiskal v Argentini, nam je zapustil spomin človeka, katerega je Bog obdaril z mnogimi vrlinami: bil je zaveden Slovenec, zvest svojim idealom, umetnik; veselega, odkritosrčnega in preprostega značaja.

Vedno bo ostal med nami. Vam, ki mu danes posvečate s sodelovanjem Rafaelove družbe to slovesnot in zaslužen priznanje pa čestitamo iz vsega srca. Ponosni bodite na njega kot človeka in umetnika, ki vam je svetel zgled! Z iskrenimi in pristrčnimi pozdravi v imenu Slovenske kulturne akcije,

dr. Katica Cukjati, predsednica".

Odšli so

**NADŠKOF DR.
ALOJZIJ ŠUŠTAR**

V petek, 29. junija letos, na praznik apostolov Petra in Pavla je v Zavodu sv. Stanislava v Šentvidu nad Ljubljano umrl upokojeni ljubljanski nadskof in metropolit, msgr. dr. Alojzij Šuštar. Rodil se je 14. novembra 1920 v vasi

Grmada nad Trebnjem. Ko je v Trebnjem končal pet razredov ljudske šole, so ga starši zaradi izredne nadarjenosti poslali v Škofove zavode v Šentvid nad Ljubljano. Leta 1940 je maturiral z odliko. Po maturi je vstopil v ljubljansko bogoslovno seme-

nišče in na Teološki fakulteti končal prvi letnik filozofskega študija. Jeseni leti 1941 ga je ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman poslal v Rim v zavod Germanik. Na univerzi Gregorijani je končal filozofske in teološke študije.

Leta 1946 je v Rimu daroval novo mašo. Po dosegu licenciata iz filozofije in doktorata iz teologije, je odšel iz zdravstvenih razlogov na zdravljenje v Švico. V Švici je prejemal vedno odgovornejše službe. Poleg profesure je bil tudi referent za tisk pri Švicarski škofovski konferenci. Od leta 1971 do 1976 je opravljal odgovorno službo stalnega tajnika Sveta evropskih škofovskih konferenc (CCEE).

Ko je živel v Švici je postal član Slovenske kulturne akcije.

Leta 1977 se je vrnil v Slovenijo. 13. aprila 1980 je v ljubljanski stolnici sv. Nikolaja prejel škofovsko posvečenje. Leta 1982 je bil prvi po vojni škof, ki

je iz Slovenije prišel v Argentino na dušnopastirski obisk.

Bil je član različnih mednarodnih komisij, svetov in odborov, večkrat pa jih je tudi sam vodil. Znana je njegova pomembna vloga pri osvobajanju in samostojnosti Slovenije, saj se je ves čas dejavno vključeval v ta dogajanja. Uporabljal je osebna mednarodna poznanstva, da bi pripomogel k čimprejšnjemu končanju vojne.

Bil je zelo nadarjen, delaven, discipliniran in natančen. Njegova osebnost se je odlikovala po spoštovanju in pozornosti do vsakega človeka, po dobrohotnosti in razumevanju ter strpnosti.

Vsi člani Slovenske kulturne akcije ga bomo imeli v trajnem lepem in hvaležnem spominu.

LAZARIST FRANC SODJA

15. julija letos je v Domu Lipa v Torontu odšel v večnost duhovnik Franc Sodja CM.

Rodil se je 31. avgusta 1914 v Bohinjski Bistrici. Po končani osnovni šoli, se je vpisal v meščansko šolo na

Jesenicah z namenom, da postane učitelj. Vendar počasi je v njem dozoreval duhovniški poklic. Nadaljeval je študije na klasični gimnaziji v Šentvidu nad Ljubljano, kjer je maturiral 22. junija 1935. Isto leto je vstopil v ljubljansko bogoslovno semenišče in se vpisal na Teološko fakulteto v Ljubljani. Naslednje leto je vstopil v Misijonsko družbo v Grobljah. Leta 1941 je pel novo mašo v cerkvi Srca Jezusovega v Ljubljani. Posvetil ga je v duhovnika tedanji ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman.

Postati misijonar je bil njegov nagib za vstop k lazaristom. Želel je oditi na Kitajsko, vendar so ga leta 1946 poslali v Beograd na pastoralno delo. V Ljubljani, kamor ga je prepeljala iz Beograda notranja uprava, je bil obsojen na pet let zapor. Teh let se je spominjal v knjigi *Pred vrati pekla*. Leta 1958 se je nastanil na Mirenskem Gradu pri Gorici. Komunisti mu niso dali miru, zato se je odločil za beg v tujino. Konec avgusta leta 1958 je prišel v Toronto. V slovenski župnijski cerkvi pri Mariji Pomagaj je bil kaplan, ljudski misijonar, sodelavec pri Katoliških misijonih, ki so izhajali v Argentini, sedem let urednik lista *Božja beseda*. Leta 1966 je bil poslan med vernike v Argentino, kjer je prevzel vodstvo Misijonskega zavoda v Slovenski vasi v Lanusu. Leta 1982 se je vrnil v Kanado. Leta 1984 in 1986 je preživel v Tinjah na Koroškem, kjer je imel številne duhovne vaje in predavanja.

Bil je član Slovenske kulturne akcije. Znan je bil kot pesnik in pisatelj. Med drugim so najbolj znane sledeče Sodjeve stvaritve: *Duhovne vaje*, *Vincencijeva podoba*, *Karizma svetega Vincencija*, *Vin-*

cencijeva oporoka, *Pisma mrtvemu bratu*, *Lepo je biti mlad*, *Glejte že sonce zahaja*, *Pred vrati pekla*, *Meditacije* itd.

Vedno se ga bomo spominjali s hvaležnostjo in naj mu bo Bog pravičen plačnik.

JANKO MODER

V 93. letu starosti je 20. oktobra umrl v Ljubljani prevajalec Janko Moder. Ni bil član Slovenske kulturne akcije; bil pa je vse skozi naš prijatelj in je globoko razumel problematiko slovenske argentin-

ske emigracije. Mnogokrat nas je obdaril s prevodi kakih »naših poezij«.

Strokovnjak ima za sabo bogato življenjsko pot na področju literature. Prevajal je iz 20 jezikov, je več kot 400 književnih prevodov in prek 200 govorno izvedenih del, kar razodeva genialne talente, ki jih je imel.

Bil je prevajalec, jezikoslovec, bibliograf, publicist in urednik. Moder je bil po poklicu slavist in je veljal za starostno slovenskega prevajalstva. Spoznal se je na vse literarne zvrsti.

V svoji obširni prevajalni karieri se je posvetil prevajanju del Mihaila Aleksandrova Šolohova, Antona Pavloviča Čehova, Denisa Diderota, Ivana Sergejeviča Turgenjeva, Fjodora Mihajloviča Dostojevskega, Henrika Ibsena, Williama Cuthberta Faulknerja, Avgusta Strindberga, Gerharta Hauptmanna, Heinricha von Kleista, Bertolta Brechta, Samuela Becketta in nešteto drugih velikanov svetovne književnosti. Za svoje delo je prejel številne nagrade, med drugimi dvakrat Sovretovo, nagrado kralja Olafa in nagrado Martina Nijhoffa.

Janko Moder je bil soustanovitelj Društva slovenskih književnih prevajalcev in je kot dolgoletni predsednik skrbel, da se je društvo uveljavilo v domačem in mednarodnem prostoru.

Leta 1985 je sestavil Slovenski leksikon novejšega prevajanja in ga leta 1998 dopolnil z Zbornikom. Bil je tudi urednik kvalitetne zbirke *Nobelovci*. Kot literat žal ni mogel dokončati zgodovinskega romana *Sveta zemlja*: kronika slovenskega rodu.

Zadnje priznanje prevajalcu je bila nagrada za življenjsko delo Ustanove patra Stanislava Škrabca.

Potem, ko je ovdovel po prvi ženi, se je Moder poročil z našo argentinsko rojakinjo Anico Šparovec, katera še vedno navdušeno sledi našemu delu in po svojih močeh sodeluje z našo organizacijo.

Bog naj mu stotero poplača za vse dobro, ki ga je naredil za širjenje in obogatitev slovenskega kulturnega prostora doma in v svetu.

RAZSTAVA 15 SLOVENSКИH IZSELJENSKIH SLIKARJEV

V okviru programa 14. tabora Slovencev po svetu je Izseljensko društvo Slovenija v svetu (ID SVS) organiziralo v Meršolovem atriju Zavoda sv. Stanislava v Šentvidu pri Ljubljani razstavo 15 izseljenskih slikarjev iz 20. stoletja.

Predstavljeni so bili naslednji umetniki in njih dela: France Gorše in Jaka Okorn iz ZDA, Aleksa Ivanc - Olivieri in Marjanca Savinšek iz Francije, Božidar Kramolc iz Kanade, Tamara Burnicky - Taya iz Venezuele, Bara Remec, Milan Volovšek, Marijan Koritnik, Ivan Korošec, Marjan Grum, Andreja Dolinar Hrovat, Marjetka Dolinar, Adriana Omahna in Cecilija Grbec iz Argentine. Od teh umetniških avtorjev je 13 članov Slovenske kulturne akcije.

Dela, ki so bila razstavljena, so posodili Raziskovalni inštitut Studia slovenica in avtorji sami.

Odprtje je bilo 29. junija. Boštjan Kocmur, predsednik ID SVS, je pozdravil publiko. Nato je umetnostni zgodovinar in likovni kritik prof. dr. Mirko Juteršek otvoril razstavo. V svojih analizah je najprej poudaril pomembnost dveh umetnikov, ki sta bila znana še pred vojno. To sta slikarka in ilustratorka Bara Remec ter kipar in slikar France Gorše. Pri vsakem avtorju se je ustavil in sintetično povedal nekaj o njegovem delu in življenju.

Na programu je tudi bila ob odprtju razstave predstavitev knjige Franceta Perniške Moj taboriščni dnevnik (1945 - 1949). Zaradi zamude v tiskarni je dr. Janez Arnež ni mogel pokazati v končni obliki; povedal je, kako je knjiga nastala in zelo vzbudil zanimanje za njeno vsebino.

Odprtje je bilo ravno na smrtni dan nadškofa dr. Alojzija Šuštarja, zato je glasbena točka saksofonista Luke Jermana in pianista prof. Primoža Bratine odpadla.

Razstava je vzbudila veliko navdušenje med obiskovalci.

Knjige

MOJ BEGUNSKI
DNEVNIK (1945 - 1949)

Studia slovenica pod vodstvom dr. Janeza Arneža je letos izdala taboriščni dnevnik Franceta Perniške z naslovom: FRANCE PERNIŠEK: MOJ BEGUNSKI DNEVNIK 1945 - 1949 (My D.P. camp diary, 1945 - 1949), Studia Slovenica, 2007, Ljubljana.

Dr. Janez Arnež si je pridobil kopijo dnevnika in tudi pravice za izdajo. V njem je France Pernišek zapisoval svoja doživetja in občutke, ko je zapuščal domače stanovanje v Ljubljani do izkrcanja v pristanišču Buenos Aires. V dnevniku lahko sledimo verodostojnemu zapisu stavkov, ki so bili napisani tisti moment s strani očividca.

Poleg dnevnika je v knjigi kratek komentar dr. Arneža o nastajanju knjige in nekaj biografskih podatkov. Urednik pa je dodal še nekaj citatov predvsem iz taboriščnih časopisov, ki dopolnjujejo razne opisane dogodke. Na koncu je še izvleček in komentar v angleščini. Zadnje strani ilustrirajo fotografije iz fonda Marjana Kocmurja.

Gregor Batagelj je pravilno ocenil to knjigo, ko je zapisal: »Dnevnik znanjo biti dolgočasni. To ni slučaj Perniškevega, ki zna priklicati pred oči dogodke kot v filmu«.

SLOVENSKA DELA NA KNJIŽNEM SEJMU

Na 33. mednarodnem knjižnem sejmu v Buenos Airesu meseca aprila je bila v okviru skupne stojnice držav Evropske unije predstavljena tudi Slovenija. Organizatorji so za predstavitev izbrali knjige raznih slovenskih založb. Po razstavi so jih podarili Slavistični knjižnici v Buenos Airesu. Miha Mazzini in Dušan Šarotar sta zastopala slovenske avtorje.

Mazzini se je sejma udeležil v sklopu bralne turneje. Pri Študentski založbi so ob tej priložnosti pripravili prevodno brošuro Mazzinijevih kratkih zgodb v španščini. Šarotar je tudi gostoval na Univerzi v Buenos Airesu. Program gostovanja je nastal v sodelovanju z lektoratom za slovenski jezik na Univerzi v Buenos Airesu in lektorico Mojco Jesenovec. Slovensko predstavitev je organiziralo veleposlaništvo Republike Slovenije v Buenos Airesu v sodelovanju z ministrstvom za zunanje zadeve in Študentsko založbo.

ODMEVI NAŠEGA PRIJATELJA IZ DALJNEGA VZHODA

Dragi Med XL 3-4!

Razveselil sem se tvojega obiska danes 20. februarja 2007, čeprav rosi s tokijskega neba in zračni tlak tiho pada. Ko bi moral plačati za tvoj obisk, bi tokrat to raje, kot kdaj prej storil. Predvsem zaradi petih dragocenih člankov, ki si jih mi prinesel. Prvi je Janje Žitnik "Milena Merlak Detela". Priloženo fotografijo bom skrbno hranil. Z njo in mojem Levom smo si zvesto dopisovali, a le njenega moža osebno poznam in to prijateljstvo poznanstvo visoko cenim. Vinka Rodeta "Zakaj torej Kocbek" je zame na Daljnem Vzhodu neprecenljive informativne vrednosti. Nič manj koristna - ali morda še bolj koristna - je zame dr. Ranta "Predobjava iz knjige Slovenski eksodus 1945" Zgodovinsko točno, logično, uravnovešeno, izčrpno a jedrnat napisano! Istega dr. Ranta. Tehten članek je komentar S. Eiletzove knjige "Skrivnost kominterne". Peti članek J. Ranta - B. Rebozov "Kam" (naj) gre SKA? Mi ugaja: pogumno gleda na sedanjo resničnost SKA in sveta, ki ga pogojuje, in vendar vidi možnosti za slovensko ustvarjalno moč, da bi (vsaj) MED postal ne le najstarejša, ampak tudi najpomembnejša zdomska revija! Že pred leti sem bil pisal g. dr. Brumnu v Buenos Aires,

da ni nujno, da Slovenci v Argentini (in drugod) že čez nekaj generacij izumremo...

Dragi Med, predlog imam. Odkril sem, da je g. Lev Detela Tvoj urednik za Evropo. Kaj, ko bi mu pred objavo pesmi te poslal v kritičen pregled. Kritik, pisatelj in odličen pesnik je - lahko posta/ ne mentor mladim pesnikom, ki se hvala Bogu! oglašajo in trkajo na tvoja uredniška vrata. Tokrat si objavil osem pesmi in vsaka se mi zdi osnutek, ki ga je treba spremeniti v pesem. Tudi ep ni le pripovedovanje. Tudi drzne misli na papirju še niso pesem. In prva pesem mora imeti vsaj notranjo rimo (to zahteva na T. S. Eliot). V teh osmih pesmih ni problem slovenščine. Problem je zgradbe pesmi. Če bi moral kot so-urednik odločati o njih, bi vsakemu pesniku svetoval (1) Najprej pomislite, kaj hočete povedati; (2) kakšen ritem je za takšno pesem prikladen (3) ali je pesem proza v pesniški obliki? Slovenski pesniški talent je božji dar; kot takšen je dragulj, ki mu je treba dati tisto obliko, ki jo lahko izžarevajo samo dragulji.

S prisrčnim daljnovzhodnim pozdravom ostajam vdani

Vladimir Kos

OBISKAL NAS JE PISATELJ DUŠAN ŠAROTAR

Srečanje z njim je bilo 11. aprila na lektoratu za slovenski jezik. Pozna ura je morda koga prestrašila, da je raje ostal doma, pa vendar se je nas kar nekaj nabralo v učilnici 131. Ja, največ pač iz Bernala, nekaj tudi poznanih, saj je Šarotar prekmurski rojak.

Pisatelja je predstavila Mojca Jesenovec v obeh jezikih. Da je bil rojen v Murski Soboti leta 1968 in da je študiral sociologijo in filozofijo v Ljubljani, že nekaj let pa se ukvarja izključno z leposlovjem.

V dar dobimo brošuro z naslovom *Paisaje en bemol* (*Krajina v molu*), ki je ena od njegovih pesniških zbirk. Znotraj le-te, s podnaslovom *Občutek za veter* (*Don de viento*) je sedem oštevilčenih pesmi. Prevodi so delo profesorja za španščino na ljubljanski univerzi Santiago Martína, ob teh pesmih smo spletili srečanje z avtorjem. On jih je bral v originalu, takoj za njim pa kdo od slušateljev - v prevodu. Medtem smo na ekranu mogli slediti raznim podatkom o avtorju, o njegovih delih, posebno pa tudi posnetke "krajine v molu", Prekmurja.

Dušan Šarotar zadeto izraža prav to. Vsa lepota panskke pokrajine je nekako zastrta: spomini na otroštvo, čeprav lepi, so tudi boleči. Na nek način vse priča o tem "da je človek osamljen". Njegova poezija je - bi rekel - preprosto pripovedna, a prav ta prosodnost ji daje močno sporočilnost: zelo lepo je uglašena na globino človeškega bivanja, na posebnosti prekmurskega človeka. Zelo blizu je ljudskemu čutenju o življenju in svetu. Za moj okus resnično lepa, ker je resnična in ne ponarejena slika.

Med poslušalci je bilo zaznati, da se jih pesnik s svojo zasanjano podobo Prekmurja resnično dotika. Odmev se je še stopnjeval, ko je prebral nekaj kitic v prekmurskem narečju. Očitno je v nekaterih obudil spomine na daljna otroška leta, ko jim je bila ta govorica vsakdanja. Vzdušje je postalo živahno, Mojca je komaj sproti pre-

vajala vprašanja in odgovore. Izjemoma je bilo nekaj sporazumevanja v samem narečju.

Pesnik je nedvomno poživil - vsaj med bernalskimi «transmuranos» - zavest o njihovih koreninah, o izvornem prostoru vseljencev - ter tudi razpihal žerjavico domovinske ljubezni, ki jo negujejo kot dolg do svojih prednikov. Zabrenkal je na najpravšnjo struno.

O prevodu je bilo kar nekaj pripomb. Da se Martino-va kastiljščina lepo bere, da dobro teče, a da je prevod včasih le preveč nezvest. Drugikrat pa zagotovo ni razumel slovenskih izrazov. Za pr. prevedel verz "Mak je cvetel sredi nepokošenih akacijevih gajev..." kot: El trigo florecía entre acacias salvajes del bosque. Nada que ver!

V isti 1. kitici beremo: ...čebele so se pasle v bezgovih cvetovih...; v prevodu pa: las abejas pastaban... jojmene! Ko bi se vsaj tiskar zmotil in namesto abejas tiskal ovejas. Kranjske čebelice res grejo na pašo, torej se pasejo, a po cvetovih, ne jejo pa trave.

"Privzdignjenost ne bi prevedel kot "altivez". Pa zadnji verz te kitice bi popravil. V 2. kitici: Da je reka kot pomišljala, bi raje razumel kot da je dvomila, ne da je razmišljala (como si reflexionara).

V 3. kitici govori o duhovitih starih in iskrih očeh ženic v staromodnih bluzah; v prevodu "ojos chispeantes de novia..." - kje jo je dobil, nevesto? V 7. kitici, od dveh svetov "prvega... varuje negibno morje..." Prevod: El primero... guarda un mar quieto. Po moje: Al primero... Zdi se mi pa dober zadetek prevod naslova *Občutek za veter*. kot *Don de viento*, namreč kot poseben poslušal za veter. To je lepo izraženo v 5. kitici:

"Zdaj, ko domišljija starih... neustavljivo ugaša,
zdaj z njimi izginja tudi občutek za veter. Le še redki,
če sploh še kdo, morejo prislukniti temu vedno bolj
enoličnemu in brezimnemu zamahu vetra, ki brezupno išče duše,
da bi v njih ponovno zazvenel."

Vinko Rode

Kronika

KONCERT SLOVENSKEGA PIANISTA V MENDOZI

Letošnja sezona koncertov univerzitetnega simfoničnega orkestra se je pričela s ciklusom »Mladi talenti«. Na zadnjem koncertu tega ciklusa v Teatro Universidad je nastopil kot solist **Toni Štirn**. Slovenski Mendoščani so bili zelo veseli, da je bil odlikovan z izbiro za tako zahteven nastop.

Toni Štirn je znan med Slovenci v Mendozi kot organist pri slovenskem bogoslužju in reden spremljevalec pevskega zbora. Od leta 1998 je vodja Slovenskega okteta v Mendozi, ki je že gostoval v Buenos Airesu, Barilocheu in Rosariu ter med Slovenci v Severni Ameriki. Izobražuje se kot pianist na umetnostni fakulteti na mendoški državni univerzi (Facultad de Arte y diseño de la Universidad de Cuyo). Je učenec najuglednejše profesorice na klavir Done De Marinis. Nastopil je mnogokrat v mendoškem akademskem krogu predvsem iz komorne glasbe.

Po letih izobraževanja in vztrajnega dela je končno dosegel izredno pomemben cilj, to je samostojen nastop kot solist z orkestrom. Kot gost je orkester vodil mlad brazilski dirigent iz San Paula, Flavio Martins Costa. Nastopajoči so si za ta večer izbrali zahtevni koncert za klavir in orkester ogrskega skladatelja **Bela Bartoka**. Izkušena publika je nagradila z

navdušenim aplavzom temeljito obdelano skladbo, neoporečno interpretacijo in strokovno zrelost.

KULTURNI VEČER V SAN MARTINU

Dne 21. julija so v Slovenskem domu v San Martinu priredili znani vsakoletni večer pod naslovom **Ob taktu barv**. Ves večer je potekal v vzdušju kulturne kvalitete.

Najpreje je bilo na programu odprtje razstave umetnika in člana likovnega odseka Slovenske kulturne akcije **Toneta Kržišnika**.

Kulturna referentka **Marta Jenko Škulj** je pozdravila vse navzoče in predstavnike raznih ustanov. Predstavila je umetniško pot slikarja ter poudarila, da je vsebina njegovih slik polje, drevje, Bariloche, Slovenija; zadnje čase pa slika rože. Razstavljeni krasni akvareli so odražali te tematike.

Program se je nadaljeval v spodnji dvorani z gala koncertom. Nastopili so priznani solist in član glasbenega odseka SKA **Juan Vasle** in izbrana vokalna skupina **Opus cuatro**. Številno publiko je pozdravil inž. **Tone Podržaj**. Opisal je glasbeno kariero baritonista **Juana Vasleta** od Teatra Colona do Ljubljanske opere. Vokalno skupino Opus cuatro, ki bo kmalu praznovala svojo 40 - letnico, sestavljajo: Alberto Hassan (prvi tenor), Marcelo Balsells (drugi tenor), Hernando Irahola (bariton) in Federico Galiani (bas). Ta vokalna skupina se pripravlja že na peto turnejo po Sloveniji. Solista Juana Vasleta in vokalno skupino je spremljal pianist Claudio Méndez.

Pri pripravi elegantnega odra so sodelovali Janez Filipič s sodelavci in imeli na skrbi luči in zvok. Gabriela Petkovšek pa je oblikovala programe in spominske razglednice. Poslušalci so v popolni tišini s programom v rokah sledili kvalitetnemu izvajanju koncerta.

Program je bil pester; pahljača pesmi se je razprostirala od argentinskih različnih glasbenih stilov skladb do slovenskih preko angleških. Izvajanje celotnega programa sta kritika ocenila kot »odlično, izvrstno, brezhibno«.

Med publiko in nastopajočim se je stopnjeval most topline in navdušenja.

Predsednik Doma dr. Viktor Leber se je lepo zahvalil in vsakemu izročil spominček iz porcelana.

Ti večeri v Slovenskem domu v San Martinu postajajo že lepa tradicija.

PREDSTAVITEV MLAJŠIH USTVARJALCEV VIGILIJA SLOVENSKE BESEDE V DIASPORI.

Večer ubesedenja naših sanj in naših strahov, naše zvestobe, upov in razočaranj. Večer, kjer bo odmevala tudi nostalgija po slovenski besedi v jeziku naših potomcev, v kastiljsčini.

Večer, ki naj bi bil predvsem kresanje žive besede in kresovanja ob plamenih slovenstva – torej srečanje v tovariškem vzdušju.

Dobrodošli vsi ljubitelji zlahtne besede, pozdravljeni vsi, ki negujete to svetinjo, prineseno iz daljne dežele. In tisti, ki se ji približujete.

Na tem srečanju bi SKA rada predstavila širšemu občinstvu naše mlajše ustvarjalce v besedi in zvoku. Pa je značilno že dejstvo, da od povabljenih le trije nastopajo osebno. Drugi so zadržani: saj vemo, prezaposlenost, pa družinske družabne obveznosti. To je rod ujetnikov v velikem Babilonu. Rod, ki se pa vendar povzpema nad gladino vsakdana – in v zatišju besede čara sanje o drugačni zemlji, o svetlejšem obzorju. Ali vsaj razbremenjuje svoje srce, ko potoži o svoji boli ali ko zaupa nevidnemu tovarišu svoja razočaranja.

Vse to bomo zaznali v pesmih, v besedilih nocojsnje vigilije: zaprepaščenost ob silni zavozlanosti bivanjske avanture; milost ljubezni in zaljubljenosti kot dar iz samega raja; pa besede kesanja in prošnje v molitvi; in včasih le poreden ples besed, malo nor, pa začuden ob kresanju nenadejanih pomenov. A na nasprotnem bregu strogo varčevanje z besedami, minimalna mera zlogov za kvintesenco čiste poezije. Miniatura v besedi, bonsai v poeziji ali hajku. Neznatna iskrica, ki pa povzroči, da sanje odmevajo v neskončnost. Tako jo je nekdo opredelil.

Slovenska beseda odmeva v zdomstvu že dolgo dobo let. V okrilju SKA se je povzpela do zavidljivih strmin. Še utripa, zloguje do zadnjega diha. In glej, ko ji pojemajo moči, o čudež, je spregovorila s katedre buenosaireske univerze – in tako na petdesetih univerzah širom po svetu, kjer deluje lektorati za slovenski jezik. Kar skoro neverjetno! S te tri-bune seže njen glas preko rodno- krvnih meja. In tudi obuja že ponikle potočke naše krvi, ki spet prihajajo na dan. Primer Paraná nas razneži. Ja, bil sem v delavnici o hajkujih na Dnevih slovenske literature, tu v Buenos Airesu. Vodil jo je José Bizai, učitelj slovenščine v domu Triglav, Paraná.

V svetovnih dnevih slovenske literature (na BA univerzi 27. in 28. novembra letos) smo mogli ugotoviti, da le-ta sega daleč preko meja naše skupnosti. Odzvali so se ji tukajšnji mediji (La Nación) pa tudi potomci staronaseljencev – celo s sodelovanjem (pr. Julia Sarachu). Mislim, da smo vsi odhajali obogateni in tudi ponosni, da slovenščina odmeva na svetovnih tribunah.

Pa da ne bom zapadel v pathos. Rečeno je bilo, da bo srečanje neformalno, čim bolj sproščeno, – una peña literaria. Da se pač med sabo spoznamo in morda malo povežemo. V kolikor Kulturna akcija še diha, vam nudimo njeno okrilje za združenje, načrtovanje, za srečanje. Prav vi, mlajši ste poklicani, da daste literarnemu odseku nov zagon. V simbiozi dveh kultur. Tako, kot je mišljeno za tole srečanje.

Vinko Rode

Kulturni večeri

SREČANJE MLAJŠIH PESNIKOV

Že dalj časa je pisatelj Vinko Rode vztrajal na ideji, naj se priredi v okviru Slovenske kulturne akcije večer posvečen že tukaj rojenim pesnikom. V mislih je imel bolj kot klasičen kulturni večer v naši organizaciji neke vrste sproščeno srečanje. Ideja tega večera se izraža v uvodniku, ki ga je prebral pred pričetkom predstavitve in recitacij vodja literarnega odseka, ki se objavlja posebej v tem Glasu.

Srečanje je potekalo v mali dvorani Slovenske hiše 9. decembra. Večer je vodila predsednica SKA dr. Katica Cukjati.

Predstavljeni so bili po abecednem redu: Ahlin Damian, prof. Cesare Alberto, prof. Angela Cukjati, prof. Gregor Papež, prof. Erika Poglajen, Tone Rode in prof. Martin Sušnik. Večina avtorjev je bila na kratko predstavljena, saj nekateri so že precej poznani, ne samo v Argentini, temveč tudi v Sloveniji.

Damian Ahlin je svoje pesmi s prizvokom romanticizma in iskanja lastne biti, napisane v slovenščini, sam recitiral.

Ker je prvič nastopil med nami s svojimi stvaritvami se je Alberto Cesare sam predstavil ter kar je bilo izredno zanimivo, nam je razložil, kako on povezuje poezijo z glasbo. Njegove poezije v španščini je harmonično in občuteno recitirala Lučka Potočnik. Poezije imajo predvsem oznako nostalgije iz materinega pripovedovanja o domači in daljni Primorski.

Pravtako je romantično – eksistencialistične poezije Angele Cukjati občuteno recitirala recitatorka Lučka Potočnik ter jim dala poseben ton ženskosti.

Poezije Gregorja Papeža, vedno tako originalne, občutene, globoke, intimistične in hkrati s socialno poanto je primerno in s poudarkom recitirala njegova žena likovna umetnica Tilka Močnik.

Prof. Erika Poglajen je poudarila v najlepših in doživetih tonih svoje lastne poezije. Najbolj je verjetno prevzela recitacija, ki je posvečena lastni materi. Recitirala jo je v španščini in potem v slovenščini v prevodu Branka Rebozova.

Poezije Toneta Rodeta, vse v slovenščini, in prof. Martina Sušnika, nekatere v slovenščini, druge v španščini, pa sta izmenoma recitirala zakonski par Tone Podržaj ml. In Vera Breznikar Podržaj. Obadva sta vajena odrskih desk, zato je razumljivo, da je bil njun nastop odličen. Njihov sin Toni pa je spremljal nekatere pesmi z zvoki melodijami kitar, kar je kvalitetno popestrilo program tistega večera.

Kot zaključek pa nam je Pavči Maček Eiletz s svojim svojim nežnim nastopom pri recitacijah podarila v užitek vrsto hajkujev, ki jih je zadnji trenutek prinesel na ta večer prof. Vinko Rode. Poslal jih je José Pablo Bizai, učitelj slovenščine v Paraná, avtorji pa so nje govori učenci na omenjenem tečaju: devet hajkujev, ketere je matematično zvesto (5-7-5) in umetniško prevedla Mojca Jesenovec.

Ta večer, v obliki, kot je potekal, je bil prepleten z navdušenjem, veseljem, v razgovoru in v pomladanski sproščenosti.

Po končanem »uradnem programu« se je srečanje nadaljevalo s klepetom in s priliko za medsebojno spoznavanje, saj so se nekateri avtorji prvič videli.

Ne moremo pa mimo misli, kako grozno nas usužnjuje mestno življenje v Buenos Airesu, ker se kljub dolgotrajajočemu pripravljanju nekaj avtorjev zaradi te ali one večje obveznosti ni moglo udeležiti osebno tega večera.

Srečanje smo zaključili z mislijo in željo, naj bi se taki večeri, če je le možno, ponovili vsako leto.

DR. ROBERT PETKOVŠEK PREDVAL O TEMI DUH EVROPE

Ko smo mislili, da smo s srečanjem pesnikov in tako lepim umetniškim večerom zaključili lansko sezono kulturnega delovanja naše organizacije, nas je telefonski klic iz Lanusa s strani duhovnika Pavleta Novaka prijetno presenetil s ponudbo, da imamo možnost, če želimo, da nam predava v okviru naše organizacije talentiran lazarist, ravnokar na obisku v Buenos Airesu pri slovenskih lazaristih, dr. Robert Petkovšek.

Takoj smo sprejeli to izredno ponudbo in ga povabili v našo sredo, da bi predaval.

Tedaj smo izmenjali nekaj telefonskih klicev glede teme, o kateri nam naj bi predaval dr. Petkovšek, saj se spozna na marsikatera področja.

Sporočil nam je, da bo predaval o temi pod imenom »Duh Evrope«. Tema se nam je predstavila kot neke vrste uganka, o čem bo pravzaprav govoril. Izgledal je zelo širok pojem, ki lahko zaobseže marsikaj.

To soboto, 16. decembra, čeprav je bil izredno vroč večer ter je bila na programu cela vrsta drugih prireditvev, se je kljub temu zbrala številna publika.

Predavatelj je pred izvajanjem pojasnil, da je to tema, o kateri razglablja že dalj časa, a nima še dokončnih zaključkov, čeprav ima jasno idejo o središču tematike.

Nanizanje idej je bilo nadvse zanimivo, ker je vsebovalo vrsto znanstvenih panog kot zgodovina, filozofija, sociologija, socialna psihologija in celo umetnost.

Predavatelj je strokovno in sintetično podal zgodovino Evrope in vse, kar ona vsebuje, začevši z grško kulturo in miselnostjo ter vse, kar se je od nje podedovalo. Nadaljeval je z analizo rimske kulture pravnega bogastva do prihoda krščanstva.

Osvetlil je srednji vek, mišljenje tistega oddobja, ki nasprotno, kar trdijo sovražniki katoliške cerkve, je bil vek luči, ne pa sence.

Poudarek je bil na duhu prilagoditve evropskega duha že od nastanka njegovih korenin, ko je prevzemal vse, kar mu je bilo v dobro, v napredek, v korist. Evropski duh je dal na tehtnico vse možnosti in si izbral tisto, ki naj bi bila najbolj odprta. V tej odprtosti je pa vsrkaval vase vse možne vplive, kulturne in mentalitetne.

Predavatelj dr. Robert Petkovšek si je vzel za podlago te razlage globoko analizo imperija Karla Velikega in njega osebnost.

Seveda se je predavatelj tudi dotaknil sedanjega položaja Evrope, ki je skrajno zapleten, laicističen, prepleten s tujo imigracijo, predvsem muslimansko itd.

Po zanimivem predavanju je sledila vrsta vprašanj, ki so se dotikala predvsem bodočnosti Evrope, kar je razumljivo, saj je Slovenija bila vedno del Evrope.

Od tega večera smo odhajali z vrsto vprašanj, bolj rečeno skrbi o bodočnosti tega kontinenta, ki ima tako pomembno vlogo v zgodovini človeštva in tudi deloma o usodi naše Slovenije.

Predavatelju se pa imamo zahvaliti za tako sveže in optimistične misli ter nove prijeme te pereče tematike.

OBCNI ZBOR SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE

V soboto, 28. aprila ob 17 uri je Slovenska kulturna akcija imela svoj občni zbor v mali dvorani dr. Tineta Debeljaka. Na lanskem občnem zboru, kjer je bila na programu tudi obravnava spremembe pravilnika in debata o nadaljnjem obstoju ali reorganizaciji kulturne ustanove, smo sklenili, da bo novo vodstvo prevzelo svoje delovanje samo za eno leto, namesto za dve.

Letos smo, poleg drugih pomembnih tem, sklenili podati mandat vodstvu tudi samo za eno leto.

Udeležba je bila zadovoljiva. Pogrešali smo soudeležbo mlajših članov, ki čutijo z organizacijo, vendar številne obveznosti v krajevnih domovih in družinske obveznosti onemogočajo njihovo večje sodelovanje.

Najprej se je predsednica dr. Katica Cukjati zahvalila vsem odbornikom za sodelovanje tekom leta, saj smo imeli vrsto zanimivih kulturnih večerov, pri katerih so vsi odborniki intenzivno sodelovali.

Ker od odhoda tajnice Milene Jerebič Ahčin nimamo tajnika, je predsednica združila predsedniško in tajniško poročilo v eno.

Sledilo je poročilo likovnega odseka, ki ga je podala vodja prof. *Andrejka Dolinar Hrovat*. Poročilo dramskega odseka je prebrala predsednica, ker je bil režiser *Blaž Miklič* zadržan; prav tako je prebrala potanko poročilo blagajničarke, ki ga je napravila kontadora *Patricija Mugerli*, ki pa zaradi poslovnih obveznosti se ni mogla osebno udeležiti občnega zbora.

Zadnje in važno poročilo je bilo literarnega odseka in tiska. Prebral ga je lic. *Vinko Rode*. Poudaril je, da sta izšli obe številki Meddobja z zanimivo tvarino. Čeprav pogrešamo več proze, tiskamo na podlagi tega, kar imamo na razpolago. Tu gre v prvi vrsti zasluga časnikarju *Tonetu Mizeritu* in pesniku *Vinku Rodetu*, ki poleg korektur sodeluje pri prevodih in s članki. Izšla je ena sama številka Glasa, vendar na 12 straneh.

Vinko Rode je tudi prevzel, kot je že lani, odgovornost za sestavo sejnih zapisnikov, ker nimamo tajnice.

Predno smo prešli na volitve, smo soglasno imenovali arh. *Marjana Eileza* za častnega člana Slovenske kulturne akcije zaradi več kot desetletnega vodenja organizacije z vnemo, odgovornostjo, največjo požrtvovalnostjo in uspehom. Vzpostavil je najboljše možne stike s slovenskimi intelektualci in kulturnimi organizacijami v domovini.

Na podlagi ene same liste je izid volitev bil sledeči: predsednica dr. *Katica Cukjati*, podpredsednik delegat msgr. *Jure Rode*, vodja likovnega odseka prof. *Andrejka Dolinar Hrovat*; vodja dramskega odseka režiser *Blaž Miklič*, vodja literarnega odseka lic. *Vinko Rode*, vodja zgodovinsko - sociološkega odseka dr. *Katica Cukjati*, vodja znanstvenega odseka *Tine Debeljak*, v razsodišču dr. *Božidar Fink*, urednik Meddobja novinar *Tone Mizerit*, izdaja Glasa predsedništvo s sodelavci, blagajničarka računovodja *Patricija Mugerli*, zapisnikar *Vinko Rode*.

Ob vsem plodovitem delu, požrtvovalnosti članov naše organizacije pa je naš lanskoletni program bil izvedljiv s finančno pomočjo Urada Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu.

CORREO ARGENTINO	TARIFA REDUCIDA CONCESION 232
Y SUB A CORREO CENTRAL	R. P. I. 201682

GLAS je glasilo Slovenske kulturne akcije. GLAS es propiedad de la Acción Cultural Eslovana. Ramón L. Falcón 4158, (1407) Buenos Aires, Argentina. Urejuje ga odbor, pod koordinacijo tajništva. Glavni urednik: Katica Cukjati. Director: la Comisión Directiva bajo la coordinación del secretario. Tisk / Impreso en: Editorial Baraga del Centro Misional Baraga. Colón 2544, (1826) Remedios de Escalada, Buenos Aires, Argentina. Izhaja s podporo od Urada vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu.